

være visse Fordele, som kunde være værd at optage i et nyt Lovforslag; men jeg betragter det som givet, at disse Fordele købes alt for dyrt, naar vi se hen til Bestemmelserne i Lovforslagets § 2, som indeholder meget betydelige Indskrænkninger i Kreditforeningernes hidtil hafte Selvstyre. Og jeg kan ikke forstaa, af hvilken Grund man forlanger en saadan Indskrænkning; jeg kan ikke se, at Erfaringen i nogen Retning nødvendiggør det. Disse Foreninger have jo bestaaet i over 40 Aar, og de have været ledede ganske udmærket. I Tjor blev det oplyst, at det samlede Tab for alle Kreditforeninger tilsammen ikke udgjorde saa stort et Beløb som et enkelt Aars Tilskud til Reserverfonden. Da altsaa disse Foreninger hidtil været alt, hvad der foreligger, have vist udmærket godt, skønner jeg ikke, at der er nogen som helst Grund til disse indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Foreningernes Selvstyre, og det er, saa vidt jeg ser, det væsentligste, der er i dette Lovforslag. En anden Sag var det, hvis det, som var med i Tjor, og som det ærede Medlem ogsaa berørte, havde været optaget i Lovforslaget igen. Jeg kunde da ogsaa være gaaet med paa dette Punkt, idet jeg i Almindelighed maa erkende, at naar Staten enten skal give Penge til et eller andet eller garantere for et eller andet, er det i sin Orden, at Staten delvis har Tilsyn med, hvordan en saadan Forening styres. Og under Forudsetning af, at den bekendte § 3, Forslaget om Statens Garanti, havde været medoptagen i Lovforslaget — det som jeg anser for Lovforslagets Kerne — kunde jeg ogsaa være gaaet med til forskellige af Bestemmelserne i § 2. Men da Kernen i Lovforslaget, Statsgarantien, er gaaet ud, skønner jeg ikke, at der er nogen som helst Grund til nu at optage disse indskrænkende Bestemmelser, som § 2 indeholder.

Oet. Hansen: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 1, Nr. 3 om den Waade, hvorpaa det solidariske Ansvar skal beregnes, naar der bliver Tale om et sekundært Laan i samme Ejendom. Der siges, at det skal beregnes med 10 pCt. af Restgælden, men dog saaledes, at den Del af Laanet, der ikke overstiger $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen, ikke regnes med. Det vil altsaa sige, at naar Laanet ikke er $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen, skal der slet ikke lægges noget til for det solidariske Ansvar. Saa vidt jeg ved, er Reglen nu den, at naar der saaledes bliver Tale om Optagelse af et sekundært Laan, skal det solidariske Ansvar regnes lig med $\frac{2}{3}$ af Laanets Hoved-

stol, og det vil i de allerfleste Tilfælde gøre det ganske umuligt at faa optaget noget sekundært Laan. Hvis f. Eks. den oprindelige Hovedstol var 30,000 Kr., vil det solidariske Ansvar regnes lig med 20,000 Kr., og hvis Restgælden kun er 15,000 Kr., vil Ejendommen altsaa betragtes som belastet med 35,000 Kr. Hvis det er en Ejendom, der er vurderet til 60,000 Kr., vil der kun blive Plads for et Tusinde eller saa af et nyt Laan. Det vil med andre Ord sige, at der i Reglen ikke kan optages et nyt Prioritetslaan, og man nøder ham altsaa til enten at opgive det bestaaende 1ste Prioritetslaan, hvilket vil medføre forskellige Tab for ham — af Andel i Reserverfonden, Kurstab og de 2 pCt., der skal indskydes — eller ogsaa at henvende sig til private om et nyt Laan. Man kan ikke saa et nyt Laan i nogen Kreditforening. Jeg mener derfor, at det er en væsentlig Forbedring og Inddrømmelse, man her har foreslaaet; jeg tror, at det, at det solidariske Ansvar sættes lig med 10 pCt. af Restgælden i Stedet for de $\frac{2}{3}$ af Hovedstolen, kan være fuldt forsvareligt. Men der er saa een Ting, jeg ikke forstaaer, det er, at det i dette Nummer navnlig pointeres, at det skal være i samme Kreditforening, for et nyt Laan i samme Forening. Hvis det nu konvenerer Ejeren at søge og tage det nye Laan i en anden Kreditforening, hvorfor skal han da ikke kunne gøre det? Naar han altsaa vil tage et saadant Laan i en anden Kreditforening, skal formodentlig de gamle Regler gælde, at der altsaa skal beregnes $\frac{2}{3}$ af Hovedstolen i Stedet for, som her, 10 pCt. af Restgælden. Jeg ser ikke nogen Grund til saaledes at stavnsbinde en Ejer til den enkelte Kreditforening. Det er i og for sig fuldstændig ligegyldigt, om Laanet høves i en eller i to Kreditforeninger, men i mange Tilfælde kan det konvenerer Ejeren bedre at arrangere sig med en anden Kreditforening, og hvorfor skal saa ikke en fornuftig Regel kunne gives i et saadant Tilfælde. Det skulde interessere mig meget at høre den ærede Ministers Udtalelser derom, jeg ser ikke, at der kan være nogen Betæneligheder derved. — Med Hensyn til § 1, Nr. 4, er der jo givet meget udførlige Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, naar en Kreditforening kommer til at overtage et Pant, hvilket selvfølgelig vil ske ved Tvangsauktion som udfølgeligt Panthaver. Der opstaar for det første for mig det Spørgsmaal: Hvad forstaaer man ved det Ord Burderingssum, som anvendes gentagne Gange? Er det den oprindelige Burderingssum, den Burderingssum, i Henhold til hvilken det havarerede Laan er givet i sin Tid? I saa